

FOLK OG LAND

NR. 5 — 18. ÅRGANG

LØRDAG 8. MARS 1969

LØSSALG KR. 1,50

Norsk veiledning for greske myndigheter

En klage til Justisdepartementet fra norsk landssvikfange om mishandling i norsk fengsel som ikke førte til noen reaksjon.

Innesperret i små bur og bak tykt gitter henslepte fanger måned etter måned under stadig sjukane og mishandling.

Norge er som kjent uhyre opptatt av hvorledes den greske regjering behandler sine fanger, så interessert at den norske regjering sammen med den svenske og danske har anmeldt Hellas for brudd på menneskerettighetene og har mobilisert endel greske eksilfolk som vitner på mishandling som har funnet sted i greske fengsler. Ennu har ingen kunnet påvise at militærjuntaen har tatt livet av noen motstander, men de greske vitner som har stått frem i kringkastingen har påstått at de har blitt «torturert». Vi husker bl. a. en gresk kvinne som påsto at hun var blitt slått, men ellers har det vesentlig vært psykisk tortur de hevder å ha vært utsatt for.

Det kan vel da være av interesse både for norske og for greske interesserte å høre litt om hvorledes dagens norske anklagere selv behandlet sine motstandere da det var aktuelt — i 1945.

Og vi skal her holde oss til et offisielt dokument, til en klage som ble sendt Justisdepartementet i 1950 men som ikke førte til reaksjon av noen art fra de norske myndigheters side.

Klagen ble sendt av Johan B , som da var anbragt i Sem fengsel. Han anførte i klagen bl. a. (Når det

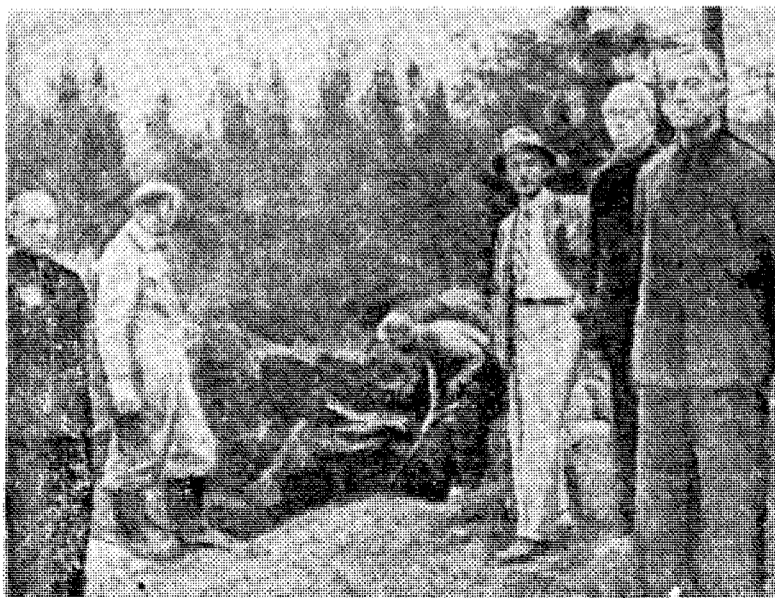
gjelder navnene, har vi ikke oppgitt fullt navn, men ønsker myndighetene dem oppgitt kan de henvende seg til redaksjonen.):

Den 11.6.45 ble endel landssvikfanger transportert fra Bergens kretsfengsel til Espeland fangeleir v/Bergen. Blandt disse fanger var bl. a. undertegnede Johan Hilmar B , — Olav H og Henrik R B og H hadde da tjenestegjort

som politimenn i ca. 20 år hver og R i ca. 30 år. Sistnevnte hadde også i 10 år vært formann i Norsk Politiforbund. Ved ankomsten til Espeland fangeleir ble alle fangene oppstilt ute på plassen foran administrasjonsbygningen med ansiktet mot veggen og måtte i ca. 2 timer stå slik i streng «giv akt» mens rikspolitiet hele tiden løp fra fange til fange og skrek og fektet med skytevåpen (maskinpistoler) opp i ansiktene til fangene. Det var spesielt B , H og R som fikk gjennomgå den verste behandling. Etter ca. 2 timers forløp ble fangene en for en tatt inn til kroppsvitasjon, og da turen kom til de tre foran nevnte, skjedde det i rekkefølgen H , B , R Først ble de tre plassert i gangen til det kontor hvor den såkalte kroppsvitasjon foregikk, og H ble tatt inn. Etter ca. 10 min. kom han ut igjen og så da meget forvirret og nedbrutt ut.

Turen kom nå til B Han ble bragt inn på et kontor hvor det var samlet en 8—9 personer (politimenn) deriblandt to mann fra Rikspolitiet. Mellom de øvrige fantes to av B s tidligere kolleger ved Bergens politikammer, Thore J og Ingolf H. (Sistnevnte og

(Forts. side 6)

Likgraving, hvor fangene ble tvunget til uten noen beskyttelse å ta i forråtnede lik, var vanlig kost i den norske rettsstats fangeleire og fengsler dengang. Her er et bilde fra en slik likgraving. Likene var svært ofte ofre for tyfus epidemier o. l. i tyske krigsfangeleire.

Hva hendte det i virkeligheten i Belsen?

Britisk lege beretter om tilstanden i april/mai 1945.

Oftedals tegning fra en tysk konsentrasjonsleir. Det var først etter at krigen bragte kaos i alle kommunikasjonslinjer at sulten tok til å herje fordi forsyningene ikke kom frem.

I det engelske ukemagasin «The History of Second World War», som blir utgitt i samarbeide med det britiske krigsmuseum og hvor medutgiver er den kjente britiske militærskribent Sir Basil Lidell Hart, skriver i nr. 15/1968 den britiske lege dr. Russel Barton en interessant artikkel. Barton, årsgang 1923, fløy etter krigens slutt sammen med en gruppe medisinske studenter til Belsen for å arbeide der. I dag arbeider han som leder av et sykehus i grevskapet Essex. Etter DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG gjengir vi her et utdrag av dr. Bartons beretning:

I april 1945 kom tilstandene i konsentrasjonsleiren Belsen ut av kontroll. For å kunne holde fast på fangene og dermed hindre en bølge av tyfus sykdom i å spre seg over hele Europa, spurte de tyske myndigheter engelsk mennene om de var rede til å overta leiren. Man ble enige om at de tyske forvaltningsoffiserer og de tyske vakter (SS) skulle forbli i leiren og at det så skulle bli gitt dem fritt leide til de egne linjer.

13. april kl. 12 middag ble leiren overgitt til britene. To dager senere rykket et batteri, bestående av 120 mann, samt brigadegeneral Glyn Hughes, en høyere militærlege (RAMC) inn i leiren. Under kontroll var der 400 tyske vakter, 20 SS-menn og omkring 4 000 ungarske soldater. I leiren befant det seg omkring 10 000 ubegravede døde, som lå rundt omkring,

samt 40 000 tyfus sykdom, hvorav fire-femhundre døde hver dag. Kramer, kommandanten, var forblitt i leiren (noe som overrasket Hughes) og hadde fått ordre fra Berlin to dager tidligere om å brenne alle gripbare dokumenter.

Glyn Hughes var meget overrasket over at hverken Kramer eller avdelingslegen viste noen skamfullhet over tilstanden i Belsen. Det ble sørget for at SS-troppen var behjelpelig med begravelsen av likene. Tyfusen raste

(Forts. side 7)

På slutten av krigen rotet fanger i tyske konsentrasjonsleire etter noe spiselig i søplekassene. Det gjorde de også i norske fangeleire da «rettsstaten» ble gjenopprettet i 1945. Det ble da satt vakt ved kassene. Som slik søppelkassevakt ble bl. a. LO's mangeårige formann Hallvard Olsen satt.

Foran rettssaken Jacobsen — Løberg

Annæus Schjødt har plukket frem noen nye anførsler i Hewinsboken som bevis på «historieforfalskningen».

Den injuriersak Hans S. Jacobsen har reist mot stortingsmann Sverre Løberg kommer nå til å gå av stablen uten ytterligere utsettelse. Den tar til mandag 10. mars og det er avsatt fjorten dager til behandlingen. Det kommer til å møte en rekke prominente vitner.

Vi har tidligere her i FOLK OG LAND nevnt de punkter forsvaret vil ta frem for å søke å bringe sannhetsbevis for Løbergs uttalelser om at Jacobsen var verdens største historieforfalsker m. v. Etter at Annæus Schjødt jr. har overtatt som Løbergs prosessfullmektig etter Knut Blom, er det opprinnelige pkt. 8 som refererer seg til side 252 i boken til Hewins frafalt. Punktet omhandlet politimester Welhavens opp-treden. Det het bl. a. i Hewins bok: «Welhaven, som var blitt tildelt en tysk livvakt på 6 mann, hadde fått ordre om å sørge for at det ikke ble noen antityske demonstrasjoner frem til kl. 22 niende april, for å bevare en atmosfære som muliggjorde forhandlinger.»

Isteden er det tatt med fire nye punkter:

Pkt. 12 gjelder anførselene på side 149 i boken til Hewins om brudd på grunnloven da Stortinget i 1938 forlenget sin funksjonstid fra 3 til 4 år.

Pkt. 13 gjelder anførselene på side 223—224 om løytnant Bonsak og senkingen av «Blücher».

Pkt. 14 gjelder anførselene på side 324 om de første frontkjempere som meldte seg før felttoget mot Sovjet-samveldet begynte. Hewins

hevder at dette ikke var rettet mot Storbritannia.

Pkt. 15 gjelder endelig anførselen på side 21 sålydende: «Dagen etter 15. april, gikk biskop Berggrav langt inn i Nordmarken, assistert av en tysk livvakt, og oppfordret geriljasoldater til å nedlegge våpnene fordi de bare var frantireurs. For å ha sagt det samme med andre ord over radio ble Quisling henrettet.»

Såvidt vi forstår vil Jacobsen hevde at det er stort sett korrekt det vesentlige av det som anføres i de anførte anførsler, og vil søke å dokumentere dette fordi han ønsker disse spørsmål luftet offentlig, men i og for seg behøvet han naturligvis ikke gjøre det eftersom eventuelle feilaktige anførsler i boken til Hewins naturligvis ikke kan berette noen til å injurere forleggeren av den norske utgaven slik som Løberg har gjort det.

Til bruk under saken trenger Jacobsen og hans prosessfullmektig høyesterettsadvokat Albert Wiesener ellers noen eksemplarer av Lødrups bok om lærerstriden, så hvis noen av våre lesere kan låne den ut vil man være takknemlige. Saken varer som kjent i bortimot etpar uker, så det vil være god tid til å oversende boken eller levere den på advokat Wieseners kontor, Akersgt. 20, Oslo.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Advokat

J. B. Hjort død

Høyesterettsadvokat J. B. Hjort er avgått ved døden, 74 år gammel. Mange av de gamle NS-medlemmer vil motta meldingen om hans død med vemod, for selv om de ikke med synderlig glede fulgte Hjorts ferd fra 1937 av, så lever dog minnet om den gamle Hjort, «vår Hjort» i deres hjerter. Og når han nå har forlatt denne verden vil de gjerne sette en strek over det som skilte i den senere tid og som de ikke forstår. De vil gjerne minnes den advokat Hjort som skapte og ledet Hirten, som viste sitt mot og sin standhaftighet under stenregnen på Gjøvik, og som utrettelig dro fra sted til sted under valgkampen i 1936. Nasjonal Samlings nestkommanderende. For det var «vår Hjort».

Bortsett fra et kort glimt som vitne i en landssviksak hvor han var forsvarer, har undertegnede ikke sett eller snakket med Hjort siden 1937 da jeg som utsending fra Hedmark oppsøkte ham i et forsøk på å megle i striden mellom ham og Quisling. Meglingen førte ikke til noe resultat, men Hjort forsikret meg dengang om at hans politiske innstilling var uforandret og alltid ville forbli det. En kunne vel imellom tvile på det de senere år, men eftersom han overfor andre gamle kampfeller gav uttrykk for at det var så vanskelig å motstå trykket og kravene fra samfunn og omgivelser, får man kanskje skrive det som forekom oss som svikt mot gamle felles mål på den menneskelige svakhets konto.

Og nå bør det ialfall være glemt. Nå vil vi gjerne bevare ham i minnet som den han var for oss i gamle dager.

O. M.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsveien 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Også et Innherredsbrev:

Aldri for sent —

Det er aldri for sent å gjøre noe godt. Det er heller ikke for sent for de styrende i Norge i dag å rette opp den urett som ble begått mot landsmenn i 1945.

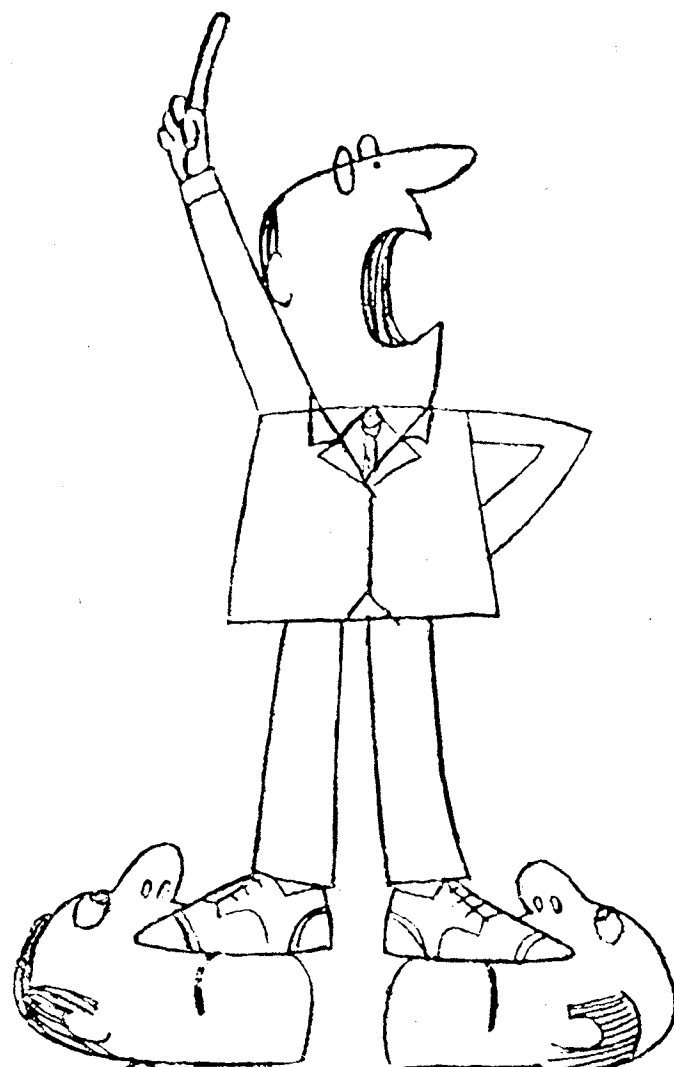
Jeg skal fortelle litt om meg selv. Fra jeg var 19 år hadde jeg arbeid i offentlig tjeneste. Først som herredskasserer. Dertil en rekke til-litsverv i kommunen — også ordfører. Bedriftsrevisor i fylket, fylkesrevisor, revisjonssjef og tilslutt fylkeskasserer. Denne siste stilling var opprettet i Nord-Trøndelag i medhold av regjeringens bestemmelse i 1939. Tidligere hadde skattefogden ført fylkets regnskap som et alminnelig inntekts- og utgiftsregnskap. Her var det å begynne på bar bakke. Tok med bord og stol hjemmefra, laget status, åpnet bøker. Det gikk bra, kfr. de trykte regnskaper. Ikke et øre manglet i de kasser jeg gjennom årene hadde hatt.

En dag i mai 1945 ble jeg brutalt arrestert. Satt omtrent 9 mndr. i varetekt. Ble dømt til 3 års straffarbeid. Måtte betale ca. 35 000 kroner i erstatning og inndragning. Dette er visst den høyeste straff noe individ i Beitstad kommune er idømt. Og-

så en rekord. — Men jeg er tross alt i dag en lykkelig mann. Med statsråd Cappelen's hjelp berget jeg min gård — den gamle slektsgård, hvorfra stammer 2 Dannebrogsmenn og en Eidsvoldsmann. Denne gård eies og drives i dag av datter og svigersønn. Og jeg er kårmann og vedhugger. Og mine barn har det meget bra — og mange barnebarn og oldebarn. Og min i 1956 avdøde hustru, som administrerte gården under mitt fravær både som fylkeskasserer og fange — tok meg i favn og så meg i øynene med sitt velkommen også da jeg kom heim fra Falstad konsentrasjonsleir. Og de rettsindige menn som også i dag stiller med Nord-Trøndelag fylke sender meg nok snart erstatning for skrivebordet — med ca. 300 kroner. De har jo spart fylkespensjon i alle årene til sin gamle tro tjenestemann. Er jeg ikke en lykkelig mann i min alderdom!

Når Sverre Løberg og Bent Røyseland har rettet opp det urettferdige «Landsvikoppgjør», så er også de like lykkelige — og kan sove godt om natten.

K. B.

Nydemokratisk yringsfrihet (Tukor, Budapest)

Boken

«Sannheten om Quisling»

blir sikkert god å ha i forbindelse med forestående begivenheter, bl. a. saken Jacobsen — Løberg, som begynner 10. mars fk. Vi nevner også kringkastingsforedraget til pastor Rieber Mohn om Quisling.

Om De har boken selv kan det kanskje være naboer og andre som har behov for å lese den.

Pris kr. 10,— + porto kr. 0,60. Forskuddsbetalt.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE
Boks 3214, Postgiro 1 64 50
Oslo 4.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Norges korte krig

Fjernsynet holder på å sende ut en serie om den krig Norge skal ha ført fra 1940 til 1945. Vi har så ofte tilbake vist dette tøv om en krig som i strid med folkeretten fortsettes etter en høytidelig avsluttet våpenstillstand for verdenskrigens varighet at vi ikke skal komme ytterligere inn på det her. Det er bare bedrøvelig at Forsvaret medvirker til å spre denslags tøv fortsatt.

Og bedrøvelig er det også at en instans som burde ha visse militærfaglige hensyn å ta fortsetter å føre folk med snakket om det tyske «overfall» uten å nevne et ord om at britene satte igang, men kom forsent med et tilsvarende overfall.

Nå kunne vi for den saks skyld godt ha satt dette med et britisk overfall også i anførselstegn, eftersom det — slik Hewins også riktig fremstiller det i sin bok om Quisling — dreiet seg om en uungåelig utfylling av et militært tomrom vi selv hadde ansvaret for. Quisling advarte ofte nok mot den forsvarspolitik som ble ført og krevet forsvaret styrket slik at denne situasjon ikke skulle oppstå, men han ble stående temmelig ensom.

Den som i første rekke hadde ansvaret — og det bør ikke glemmes og oversees idag — var Arbeiderpartiets regjering som satt med makten, og det er en nasjonal skam at disse menn ikke ble trukket til ansvar etter verdenskrigens slutt for den skade de påførte det norske folk. I stedet laget man farsen med å stemple 100 000 ofre for politikernes forsømmelser som landsforrædere. Og i denne svindel medvirket ikke bare de ansvarlige, men også de borgerlige partipolitikere.

Nå var jo heller ikke de skyldfri i det som hendte. De satte intet inn på å bringe det norske forsvar i orden. Et enkelt parti, Venstre, hadde til og med en direkte skyld.

Det er ellers også andre som må bære det tunge ansvar og vi synes det ikke bør legges skjul på det idag når disse folk faktisk forherliges i den nevnte fjernsynsserie. Sammen med general Laake, som iallfall var anstendig nok til å ta konsekvensen av sin innsats, hadde general Ruge et stort ansvar for ødeleggelsen av det norske forsvar. Og når han atpå til har ansvaret for at det lemlestedes forsvar han hadde gitt landet ble satt inn tåpelig og meningsløst etter at enhver forsvarsmulighet var tapt, så har han tatt også en skyld med seg i graven ved siden av tausheten omkring «den fortsatte krig».

Og når vi først er igang med å fordele ansvar på folk som ellers i de offisielle beretninger har gått nokså skuddfrie, så er det uungåelig å nevne Nygaardsvoldregjeringens forsvarsminister, oberst Ljungberg, som ikke brukte sitt militære vett og slo i bordet overfor de politiske tåper. Lojalitet overfor et statsoverhode som førte en annen politikk enn den alle gikk ut fra skulle være Norges unnskylder ikke Ljungbergs svikt.

Fjernsynsserien fortalte intet om det vesentlige, om hvorfor Norges kortvarige krig ble så ynkelig som den ble, om hvorfor tyskerne overhodet kunne sette seg fast i Norge. Grunnen til alt dette var at våre partipolitikere tenkte mere på partipolitisk smør enn på kanoner, at vi hadde et livsfjernt ullhue til utenriksminister og en overlojal militær tullebokk til forsvarsminister. Samt at det da forsvaret fikk grunnskuddet fantes militære som var villige til å medvirke.

Derfor var det da også et bedrøvelig syn for den som forstår seg på sakene å se filmglimtene av de norske sol-

Kirkedepartementet dengang

Det er så mange som klager over Kirkedepartementet idag — vi synes ofte med urette. Og fremgang i kristelig sinnelag må en vel iallfall ha lov til å konstatere. I Aftenpostens landsutgave UGENS NYTT fant vi således ved gjennomsyn av noen gamle papirer fra hine harde dager en innsender, hvori det heter:

«Høsten 1945 ble det vedtatt i Kirkedepartementet at de pårørende ikke skal ha lov til å sette støtter på gravene til nazister. Ikke et kors engang, og heller ikke et annet merke.»

Innsenderen syntes dette var litt hardt og kirkevergen uttalte også på henvendelse at forbudet burde sløyfes — det var da gått flere år — og at han hadde fremmet forslag om det. Men departementet somlet.

Det vi vil sette fingeren på i denne tid med så megen minnefeiring av fordums bedrifter er at denne jøssingaksjonen mot de døde også er noe som ikke uten videre bør glemmes.

Og hvis det er noen som vil unnskyldes den kirkedepartementlige aksjon med at den bare var rettet mot «de verste nazistene», så gjengir innsenderen dette spørsmål til kirkeverge Schwingel:

«Er det bare nazister som er skutt for sin forbrytelses skyld forbudet gjelder?»

Og kirkevergen svarer:

«Nei, alle som var medlemmer av NS.»

Vi har ikke annet å tilføye enn at vi ikke kan se at det fra geistlig hold ble protestert mot Kirkedepartementets uhørte og utrolige demonstrasjon av kristelig sinnelag.

dater som ble kastet ut i politikernes krig. De manglet utstyr av enhver art, de var som hjelpeløse barn mot en moderne utrustet motstander. Ikke hadde de stålhelmer fordi den geniale Ruge og andre hadde funnet ut at de skulle være så «lettbevegelige» at hjelmen ville bli for tung! De hadde ikke håndgranater fordi de militære ikke fikk somlet seg til å bli enige om en modell. De hadde intet forsvar mot fly og stridsvogner fordi partipolitikere heller ville bruke pengene til valgagn.

Slik var den Norges krig som sluttet så uberømmelig

OLAF HOLM:

Det forunderlige demokrati

I
Det uvanlige resultat av valget i 1965 — sett mot den prosentvise fordeling av velgermassen mellom «blått» og «rødt» — sees å ha vakt ettertanke nå, når vi nærmer oss valget i dette år. Det er også et annet forhold, som vekker bekymring. Man ser daglig i avisene innlegg fra velgere, som er forarget over at deres innflytelse på landets politikk er innskrenket til å få lov til hvert fjerde år å stemme på de representanter, som vedkommende partistyre har nominert og i den rekkefølge, som dette ønsker dem valgt. Velgernes innflytelse på landets styre ansees med andre ord som temmelig jevngodt med pluss-minus null.

Velgerne er også lei av, at der er så mange politiske sekter, som innbyrdes strides med påstander om at hver enkelt politiske ideologi, dvs. tro, er den eneste saliggjørende.

Dessuten er velgerne lei av den like frekke som u-demokratiske bestemmelse i valgloven, som hindrer dem i å øve noen innflytelse på hvilken av de nominerte kandidater, de fortrinnsvis ønsker å la seg representere av, men må godta dem i den rekkefølge som partistyret har bestemt.

Der er idetheletatt liten interesse for partipolitikk. Velgerne ønsker selvstendige personer, «kanarifugler» og ikke celiusser.

II

Slike innlegg i avisene, som her nevnt, er alminneligvis anonyme, med den unnskyldning at man er redd for repressalier, det være seg fra byråkratisk eller politisk hold. Hvilket igjen er en frukt av den gerhardsenske nepotisme, som man mener endog kan merkes i domstolens avgjørelser.

III

Åpenbart foranlediget ved disse tegn på misnøye, har et forslag til endring av valgloven sett dagens lys. Enn ikke Celius himself ville kunne ha inntatt et standpunkt, som mer fullkomment er

i juni 1940. Det er sundere for folket å se sannheten i øynene enn å drive med tåpelig skryt av en militær innsats som partipolitikere på forhånd hadde dømt til å mislykkes. Og som gjorde at taperhet og offervilje hos mange enkeltmenn intet kunne utrette.

«en mellomting mellom intet og nesten noget».

Velgerne skal få anledning til å bestemme den nummerorden, hvoretter de ønsker de nominerte valgt, dog med visse kauteler, der gjør forslaget til et slag i luften. Det kan tenkes, at velgere vil slutte seg sammen om bestemte kandidater som de foretrekker, selvom de står så langt nede på listen, at de rent faktisk er utenfor konkurranse, hvilket igjen vil ha tilfølge degradering av høyerestående, som har gjort seg så fortjente av partiet, at de etter hånden står for tur til å høste fruktene herav. For å neutralisere denne mulighet skal der prosentvis såogså mange stemmer til for å flytte et navn så langt opp på listen, at han blir valgt — og da til fortrenghet for en annen. Prosenten skal visstnok graderes etter hvor mange trinn vedkommende blir flyttet opp!

IV

Det kan ikke bortforklares, at det er NS' deltagelse i valget i 1965 etter en bestemt retningslinje, som har fått stenen til å rulle. Vår hensikt med det er klar.

For å bidra til å få det landsskadelige «retts»oppgjør en gang for alle ut av politikken, skal vi her tillate oss å antyde følgende:

La enhver som mener seg å ha lidd urett ved dette oppgjør få anledning til — hvis han ønsker det — å få sin sak gjenopptatt for lagrett. Lagretten er den eneste domstol idag, som nyter folkets ubetingede tillit, fordi den representerer folkets rettsbevissthet. Nettopp av den grunn ble den i 1945 av våre hjemlige wiesenthalere satt ut av spillet og midlertidig erstattet med en til formålet skikket særdomstol. De øvrige domstoler mistenkes — med rette eller urette skal være usagt — for å være influert av den nevnte politiske nepotisme.

En fremgangsmåte, som her antydtes, kan ikke medføre tap av ansikt for noe rettsindig menneske og må vel være særlig velkommen for dem, som har påberopt seg «historiens dom» over sine handlinger.

GENERALFORSAMLING I A/S FOLK OG LAND

Fredag 28. februar ble det holdt generalforsamling i A/S Folk og Land. Regnskapet for 1968 ble gitt decharge og som nytt styremedlem valgtes Hallv. M. Paasche. I et etterfølgende styremøte ble kaptein Olaf Holm gjenvalgt som styrets formann.

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

STATSVITERNE REVOLTERER

På statsvidenskapelig allmannamøte for noen tid siden, ble det vedtatt å gå i gang med boikott av enkelte forelesninger ved instituttet og få istand diskusjon ved andre. På informert hold blir det hevdet at boikotten bare er første skritt på veien til okkupasjon av instituttet, hvis ikke studentene får den makt og innflydelse de krever bl. a. innen administrasjonen og forskningen.

Her som andre steder hvor det er tale om boikott og okkupasjon av institutter ved universitetene, er det venstre-ekstremistene som er ansvarlige for urolighetene.

Voksne mennesker er bestyrtet over denne utvikling blant dagens ungdom, og denne reaksjon er berettiget. Studentene er kommet til universitetene for å studere

og ikke for å stelle istand bråk.

I denne forbindelse skulle det være relevant å spørre hva grunnen er til at de unge av i dag inntar en slik provoserende holdning til sine foresatte. Slik vi ser det, er årsaken uten tvil den ultraliberale oppdragelse vår tids generasjon har fått. Dermed slår skylden som en boomerang tilbake på foreldrene.

Frihet, likhet og brorskap har vært det toneangivende slagord siden den franske revolusjon og fruktene får vi høste idag.

Nå vil studentene bestemme hvilke emner deres foresatte skal forelese over og elers avgjøre hva deres arbeidsoppgaver skal innebære. Dette er konsekvensen av likhetsprinsippet som har blitt satt i høysetet. Man må omsider innse at det er forskjell

på kong Salomo og Jørgen hattemaker, også blant studenter.

Studentene bør ta seg dette ad notam og innordne seg under de eksisterende forhold, eller med akseptable midler søke å gjøre sin innflydelse gjeldende.

ULBRICHT SLÅR POLITISK MYNT

I Vest-Tyskland hersker det full frihet på de fleste områder, og det skal mye til før myndighetene blander seg inn i borgernes private anliggender. Hvis det da ikke gjelder den stadige jakt på mennesker som var «dabei» i Det tredje rike, og elers minner offentligheten om at Tyskland har en kulturell arv å ivareta.

Det ferskeste eksempel på enkelte tyskeres «fordoms-

(Forts. side 7)

De etablertes terror

De liberale makthavere i det amerikansk-okkuperte Bonn-Tyskland har satt i gang et nytt storstilet mordforsøk på landets neststørste (og den største nasjonale) ukeavis, Deutsche Nationalzeitung. I årevis er jo bladet blitt møtt med en hets og et raseri fra inn- og utland som vel savner sin make i Europa. Men de har aldri fått has på den, til tross for nærmere 100 rettssaker og politiinngrep. Nå sist var foranledningen et frontalgrep National-Zeitung rettet mot Israels okkupasjonspolitikk overfor araberne. «Der Verbrecherstaat Israel will uns Moral lehren» slo redaktøren hånlig fast. Det ble for meget for israelittenes ambassadør i Bonn. Han ba regjeringen Kiesinger gjøre noe med det frittalende nasjonalistorgan i München. Og de plikttro knehøner av Kiesingers kaliber fulgte ordren uten betenkeligheter. Selv om de, som Der Spiegel slår fast, at en ingen som helst sjanser har til å kunne utrette noe mot bladet — ad rettens vei.

National-Zeitung er nemlig sikret. Det kan ikke anklages for nazisme, dets re-

daktør er en etterkrigsakademiker fra et konservativt kjøbmannshjem. Han stiller seg kritisk til flere sider ved Hitlers praktiske politikk. Utvilsomt har man forbindelser med høyreorienterte politikere innen CSU, og antagelig også NPD, selv om der er et personlig motsetningsforhold mellom Adolf von Thadden og Dr. Frey, National-Zeitungs eier og redaktør.

Forfølgelsen av Deutsche National-Zeitung forteller oss meget om hvordan det liberale demokrati funksjonerer. Blant annet gjør det den ting klart at de uhemmede rettigheter til fri mening, organisasjon osv., er middel til å holde oppe den folkeferne, sløve gruppe som sitter med makten og underlagt den internasjonale venstrepropaganda. Samtidig holder den oppe myten som gir disse «demokaturene» en overhøyhet overfor andre stater, og dermed en rett til å gripe inn mot disse «umoralske stater», uten at disse har vist det minste tegn til fiendtlighet. Med andre ord har den demokratisk my-

(Forts. side 6)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann

V.

Det skulle imidlertid gå annerledes. 14. januar 1930 skrek alle Berlins aftenavis med store overskrifter:

«Mordslag mot en nasjonalsosialistisk student!»

og brakte bilder av Horst Wessel. Man slukte det som sto, hurtig, snublende og

stirret påny og påny på de store oppslag. Vi ville knapt tro det, det forekom oss u-fattelig, og dog måtte vi tro. Det var en kjennsgjerning, en bitter kjennsgjerning. Kamerater som hørte til Horst Wessels nærmeste krets hadde alt lenge fryktet det og sparte seg ingen anstrengel-

ser for å holde ham borte fra de største farer. Kommunistiske forbrytere var stadig på sporet av ham og jaget ham som et fredløst vilt. De var av den overbevisning at det utelukkende var Wessels skyld at deres røde høyborg var begynt å vakle, at de beste aktivister forlot deres front og nå kjempet mot dem under Wessels kommando. Horst Wessel visste om det og innrettet seg etter det. Snart bodde han her, snart der, snart inkvarterte han seg i flere dager hos kamerater, kort etter leiet han seg inn et eller annet sted. Hans siste oppholdssted var i Frankfurter Strasse 62, rett overfor vårt siste sturmlokale.

Her var han sammen med Erna Jänicke, som han hadde hentet ut av kommunistiske kretser. Hvorledes kan man forstå denne handlemåte, som til og med bragte ham i konflikt med sin familie, annerledes enn som en slags ekstrem idealisme? Et menneske med slik moralsk styrke som Horst Wessel kunne, uten å ta skade på sin sjel, stige ned i menneskelivets dybder. I kraft av sin personlighet kunne han omforme menneskene fra grunnen av.

Horst Wessel hadde leiet et værelse av en fru Salm.

Hans vertinne, som var kommunist og sto i forbindelse med kommunistiske partifunksjonærer, traktet etter «å bli kvitt» sin leieboer. En aften, 14. januar, gikk hun til et kommunistisk lokale og meddelte at Horst Wessel befant seg i hennes bolig. Da kommunistene hørte det,

sa de: «Å, det er jo den lenge eftersøkte Wessel.» — Snart etter var en utvalgt forbrytergjeng underveis, alle tidligere straffede personer med alfonsen og kommunistførereren Ali Höhler og frøken Cohn i spissen. Vertinnen Salm førte banden

(Forts. side 7)

Huset Frankfurter Strasse 62, hvor Horst Wessel ble skutt ned av en kommunistisk bande.

HORS DE COMBAT:

FRA KULTURFRONTEN

XXV

Verre og verre

Dette bilde har Hitler personlig betegnet som «Entartet Kunst». Hva vil leseren gjøre? Prise det til skyene? Eller som der Führer vende tommelfingeren ned?

Det finnes vel knapt et menneske som er i den grad nedrakket og æreskjelt som Adolf Hitler. Det er for såvidt klok politikk fordi den så effektivt røklegger at herrene Churchill og Roosevelt neppe var et

hår bedre, kanskje tvert imot. Niddingsverk som bombingene av flyktningebyen Dresden, fosforbomber mot kvinner og barn og annen nesten ufattelige råskap skulle ikke gjøre dem egnet til å bli satt på noen pedestall.

Av disse tre foretrekker vi Hitler. Hans Severus Ziegler har i sin leseverdige bok «Adolf Hitler aus dem Erleben dargestellt» fått frem endel mindre kjente sider av der Führers personlighet som virker både sympatisk og tildels overraskende. Med særlig interesse leser vi om hans innstilling overfor utartningen innen kunsten, «die entartete Kunst». Vi erklærer oss så ubetinget enig i Hitlers syn. Ja, det skal være sikkert og visst at vi dag trenger en ny Hitler til å rydde opp i det morads av talentløshet, frekkhet og uhumskheter som skjuler seg under masken «moderne kunst». Hermed vil vi ikke ha sagt at alt innen moderne kunst er forkastelig. Det finnes grensetilfeller hvor den virkelige kunstner kan yde noe av verdi. Når han vil gi uttrykk for f. eks. angst, redsel, ekstase, kan det i visse tilfeller være berettiget å anvende uortodokse virkemidler.

Om og om igjen forsøker

Svarte «udemokratiske» får i alle familier

Litt mere om kong Olavs kusine Feodora og tante Helene.

I nr. 3 skrev jeg litt om at kong Olavs kusine, prinsesse Feodora, ble plyndret for sine eiendeler av «Europas befriere» både fra øst og vest, slik som hun selv har berettet det til dansk BILLED- BLADET. Hun og hennes mann prins Christian hadde eid store eiendommer både i Øst-Tyskland og Tsjekkoslovakiet, som de altså måtte flykte fra i siste øyeblikk før russiske tropper okkuperte landområdene. De fikk redet med seg 10 000 mark og familiesmykkene. Men det ble ikke så lenge de fikk beholde dette heller. I september 1945 ble de også plyndret for dette av «befrierte» fra vest, engelske officerer og soldater. Et eneste smykke, et kostbart armbånd, dukket opp i Skotland i 1948, og ved en skjebnens tilskikkelse fikk hun det tilbake da hun kunne bevise at det var hennes. På hosstående bilde med tekst hentet fra BILLED- BLADET kan en se smykket på prinsesse Feodoras høyre hånd.

Etter år med uro, flukt og forarmelse, klarte de i 1950 å få bygget seg et lite hus i Bückeburg i Vest-Tyskland. Både Feodora og hennes mann var dyktige mennesker i likhet med flertallet av «landssvikerne» i Norge. Middelmådighetene klarer aldri i det lange løp å holde hederlige og arbeidssomme mennesker nede. Det viser jo historien. Hvem er det som står seg best økonomisk idag av det utplyndrede Vest-Tyskland og «Befrierte», Seierherrene eller utplynderne eller hvordan en ønsker å benevne England?

Prinsesse Feodora forteller ellers til BILLED- BLADET dette om sin kontakt med kong Haakon:

«I 1939 besøgte vi kong Haakon i Oslo, og en aften, vi sad og talte sammen etter middagen, spurte min mand:

Sig mig, onkel Carl, jeg er født i Ungarn, har nær

Prinsesse Feodora besøker sin far, kong Haakons bror, i 1946.

tilknytning til Østrig, mine besiddelser ligger i Tsjekkoslovakiet, min mor var dansk og jeg bor nu i Tyskland. Hvad er jeg egentlig? Er jeg ungarer, østriger, dansker, tysker, czechoslovak eller hvad?

Kong Haakon smilede og svarede:

— Tja, det er jo en vanskelig sag. Men jeg tror, man hører til der, hvor man føler sig godt tilpas.»

Så kan man jo kanskje spørre hvor kong Haakon egentlig følte seg «godt tilpas» — i Danmark, England eller i Norge?

Min kone Mette var en god venninne av prinsesse Feodora da hun var ung, og hun var ofte i hennes hjem. Hun hadde jo sitt barndomshjem i København. Min kone syntes at både prinsesse Feodora og hennes to søstre var charmerende piker. Feodoras mor prinsesse Helene var jo gift med prins Harald, bror til kongene Christian og Haakon. Dessverre for henne var hun tyskvennlig, så etter at Europa var blitt «befrikket» i mai 1945, forviste kong Christian henne til Tyskland — hun ble rett og slett eskortert over grensen. Det første kong Frederik gjorde etter tronbestigelsen etter kong Christians død, var å gi tillatelse til at prinsesse Helene fikk lov til å komme hjem til Danmark igjen.

(Forts. side 7)

Her er Willy Storn, mannen som knappet ned buksene rett i synet på publikum ute hos Sonja Henie på Høvikodden. Det skjedde for kunstens skyld, bevdet det han, og som protest mot publikums manglende forståelse av moderne kunst. Det tør vel være noe tvilsomt om denne blir større fordi han lot buksene falle.

«kunstnerne» gjennom de forskjellige massemedia å innbille publikum at idiotiske øresønderrivende ulyder som kalles musikk, forvridde blikkskrammel som skal være skulptur, meningsløse ord som presenteres som lyrikk, prikker, streker og rabbel på malerier, det er den nye moderne kunst som man værsgod skal være glade og takknemlige for.

Mange svake sjeler lar seg «overbevise», de vil være kjekke og up-to-date, de vil vise at her er det folk som «forstår» kunsten. Liksom tull og vrøvl overhodet kan forstås.

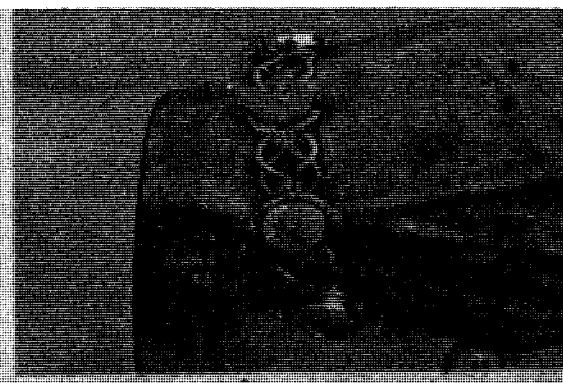
Men altfor mange har såpass megen sund sans i behold at de slett ikke vil være med på unotene, og på denne del av publikum ødsler «kunstnerne» og deres medjattere innen kritikerfaget all sin hån og grenseløse forakt.

En aften ute hos Sonja Henie på Høvikodden var det en debatt om «Hva er kunsten idag?». Det viste seg her at en betydelig majoritet var lykkelig uforstående overfor den ødsle gave den moderne kunst skulle bety for menneskene. Intet under at en «kunstner» ved navn Willy Storn i berettiget vrede lot buksene falle rett i synet på publikum. Det var en handling som måtte til, betror han Dagbladet, jeg har fått full oppslutning for den i kunstnerkretser og alle kommer til meg og gratulerer meg. Mange kunstnere har lyst til å sprengte Høvikodden i luften, sier han, i kunstnerkretser betraktes stedet som et mausoleum.

Og da så! I vår enfoldighet synes vi den Henie-Onstadske kunstsamling stort sett er gyselig nok. Men den er altså allerede passé. Idag er galskapen gått enda videre,

(Forts. side 8)

Dette armbånd er det eneste, prinsesse Feodora fikk tilbake, etter at englenderne hadde taget hendes smykker på Glücksborg Slot. Det er af guld med emalje og besat med brillanter. Prins Harald, som gav hende det, arvede det efter enkedronning Louise, der igen havde det fra sin mor. Det er dateret den 19. april 1848, da syv brudepæper gav enkedronningens mor det på hendes bryllupsdag. De syv namnetræk står på de syv emaljemedaljoner, og inden i ligger syv hårlokker, også fra 1848.

Klipp fra BILLED- BLADET som viser det stjålne armbånd.

Norsk veiledning - - -

(Forts. fra side 1)

B - - - ble samme år (1926) ansatt ved Bergens politikammer.) H som var eldste tilstedeværende politimann hadde kommandoen.

Kroppsvitasjonen av B - - - foregikk således:

En rikspolitimann som det senere viste seg heter F, bevestret med maskinpistol sto midt på gulvet. Han rettet pistolen mot B - - - og skrek at han skulle stå «rett». De øvrige tilstedeværende sto og satt rundt bordet med forventningsfulle smil i anledning forestillingen. F. gav nå ordre til B - - - at denne skulle kle av seg, og B. begynte med det, men fikk straks pistolen stukket opp i ansiktet i det det ble skreket at det måtte skje hurtigere. F. grep selv nå og da fatt i bekledningsgjenstandene og rykket til. Da B - - - kun hadde skjorten og benklærne igjen, grep F. fatt i benklærne og trakk disse ned til gulvet, derpå fatt i skjorten og trakk denne over hodet på B. slik at B. sto helt blotet og blindet. Mens B - - - sto slik, ble han trukket (nappet) i kjønnsdelene (pungen) og samtidig lød en rå lattersalve fra de andre tilstedeværende. B - - - rev straks skjorten ned igjen idet han spurte hva slik behandling skulle bety. Maskinpistolen ble øyeblikkelig av F. rettet mot B - - - s ansikt idet det ble sagt «at i tilfelle han rørte på seg, så smalt det.» F. hadde under dette fingeren på avtrekkeren. Idet han holdt pistolen med høyre hånd, trakk han med venstre skjorten påny over hodet på B - - - og sistnevnte ble påny trukket i kjønnsdelene mens de andre lo høyt. B. trakk skjorten ned igjen, og forestillingen gjentok seg ikke mere, men derimot tok F. opp og B - - - s vårfrakke som lå på gulvet, og idet han med et skadefro smil så B. i øynene, flerret han frakken fra øverst til nederst. B - - - s bagasje var under dette blitt gjennomrotet (en ryggsekk med div. samt en pakke med private lovbøker), og mens B. så på begynte politifolkene å forsyne seg med røkesaker som lå i ryggsekken. Div. bekledningsgjenstander fikk B. igjen på den måten at disse ble kastet i hodet på ham, og halvt påkledd ble han jaget ut i gangen hvor han fikk ordre om å stille seg ved siden av H - - - i «giv akt». Det viste seg siden at døren mellom gangen og kontoret under B - - - s «kroppsvitasjon» hadde stått halvt åpen slik at H - - -, som sto ute i

gangen, hadde sett det passerte. Det ble ikke foretatt registrering av de effekter som ble beslaglagt, og kvittering ble ikke levert. Det viste seg siden at praktisk talt alle fangene i mere eller mindre grad var blitt bestjålet. B - - - ble således bestjålet for gjenstander til en samlet verdi av kr. 80,—, og under oppholdet på «Lenken» forsvant en gull slipsnål med ekte perle til en verdi av kr. 100,—.

Tyveriet av B - - - s private effekter er anmeldt til Bg. kriminalpoliti våren 1948, men saken er henlagt «i henhold til bevisets stilling» uten at noen av B - - - s vitner er avhørt.

Sedelighetsforbrytelsen mot B - - - er anmeldt til Hordaland politikammer sommeren 1948, men saken er henlagt «i henhold til bevisets stilling.» H - - - ble ikke avhørt.

«Lenken»

på Espeland sommeren — høsten 1945.

Den 11.6.45 om kvelden etter at den forannevnte «kroppsvitasjon» var endt, ble B - - -, H - - -, R - - - m. fl. anbragt på «Lenken». Lenken var en barakke som var inndelt i små bur, og hvert bur var beregnet for en fange. Burets størrelse var 1 x 3,80 m. Sellen eller burets størrelse er nøyaktig målt av B. og flere andre fanger. På Lenken var ca. 30 slike bur, alle av samme størrelse. Hvorledes vaktene bedømte slike oppholdsrom karakteriseres best ved en ytring en av vaktene lot falle overfor fangene: «Disse umenneskelige tyskere har holdt fanger innesperret i slike bur i opptil 60 dager.» B - - - og H - - - satt innesperret i hver sitt bur på Lenken fra 11.6 til 31.10.1945 (4 mndr. og 20 dager). Einar O - - - satt innesperret i 5 mndr. og 20 dager.

På Lenken ble de fanger anbragt som skulle dø (henrettes) og som før henrettelsen skulle gjennomgå spesiell behandling. Inventaret i hvert bur besto av en trebrisk som skulle slås opp om dagen, et lite klaffbord samt en krakk. Øverste og nederste fylling i dørene var fjernet og erstattet med netting. Burene kunne ikke oppvarmes, men en ovn var anbragt i hver sin ende av gangen mellom burene slik at gangen ble delvis oppvarmet, men ikke burene. Seler, strømpebånd og skolisser ble tatt fra fangene. Briskene måtte til å begynne med kun benyttes mellom kl. 21—6. Etter ca. 2 mndrs. forløp var det også anled-

ning til å benytte briskene en time etter middagen.

Etter anbringelsen på Lenken gikk først 3 dager uten lufting, så begynte straffegymnastikken. Fangene ble under sterk bevoktning bragt ut i leiren, og så var post 1 på programmet 10 min. streng springmarsj. Flere av fangene var etter få dager segneferdige av tretthet og underernæring, og R - - - som var en eldre og korpulent mann, ble sprengt og brøt sammen. Han ble syk og sengeliggende, men måtte tross det ligge i sitt bur på Lenken. På grunn av den umenneskelige behandling han måtte gjennomgå på Lenken, døde R - - - et års tid eller to senere.

Det er ikke mulig i en kort oversikt å nevne alt som passerte av umenneskelig behandling på Lenken, men litt av den daglige kost kan nevnes. B - - -, som spesielt var utsatt, fikk således ikke sove i fred om nettene den første halvannen måned tid. Bevestret vakter åpnet luken i burdøren, siktet på B - - - med maskinpistol og kunne komme med bemerkninger som: «Der ligger han, den djevelen. Han skal snart dø nå. Skal vi skyte ham med en gang?» Slikt skjedde natt etter natt. B - - - selv ble ikke slått, men han kunne flere ganger høre lyden av slag fra andre bur og fanger som gråt. Alfred G - - - som senere ble dødsdømt og henrettet, gråt meget en natt da noen av vaktene hadde ham under behandling. Likeså Sipotolken R - - - som også ble henrettet. Vaktene pleiet om dagene å liste seg langs burene, rive opp og — såfremt vedkommende fange da ikke sto i «giv akt» med det samme luken spratt opp, kom vaktene inn i buret og drev privat straffegymnastikk. Vedkommende fange måtte da foreta ben og armgymnastikk, armgymnastikken liggende forover på gulvet. Alm. regel to ganger 25 arm- bøyninger. Da B - - - overfor M. påtalte dette og sa at en vakt ikke kunne forlange at en fange skulle stå rett før luken ble åpnet, svarte M.: «Du skal kunne lukte at luken går opp.»

Vaktene ble gjentatte ganger foreholdt det helt ulovlig i deres opptreden overfor fangene, men disse fikk gjernes til svar «Hold kjeft. Du har ingen rettigheter og har bare å holde munn.» Hva straffegymnastikken inne i buret angår, var B - - - flere ganger utsatt for dette og spesielt av en av vaktene ved navn E. (fra Laksvåg). Det

var en alvorlig forseelse såfremt en fange tittet ut gjennom vinduet (20 x 20 cm) i buret eller gjennom nettingen i døren. Samtale mellom fangene var strengt forbudt.

Straffegymnastikken ute ble drevet for det meste av en rikspolitimann ved navn M. og som blant fangene gikk under navn av «Sadisten», «Tito» etc. Han har også hovedansvaret for at R - - - brøt sammen. M. sto bl. a. på ryggen til B - - - mens B. liggende utstrakt på marken foretok arm- bøyninger. Han gikk også og lurte utenfor burdørene og drev privat straffegymnastikk med fangene. Under R - - - s sykdom på Lenken ble han en dag tvunget til å stå opp og sammen med B - - -, H - - -, F - - - B - - - og fire andre fanger ble han i lastebil kjørt ut i Åsane (et herred i nærheten av Bg.) hvor fangene hele dagen måtte grave opp lik av russere. B - - - m/flere ble tvunget til å ta i likrestene med fingrene. R - - - ble dessuten en dag tildelt en knyttenevleslag på haken inne i sitt bur av en betjent fra kriminalpolitiet slik at han lå halvt svimeslått på gulvet.

Under navnene på burdørene til alle sikre døds kandidater ble det satt en rød strek. B - - - hadde rød strek under sitt navn. Mat fikk fangene den første halvannen måned tid bare såvidt at de kunne oppholde livet. Ansiktene på fangene var innsunkne og øynene lå dypt i sine hulninger. Mat fra pårørende var det strengt forbudt å motta. Det hendte flere ganger at det ble tilovers noen rester fra kjøkkenet etter middagen, og kokkene som var klar over under hvilke umenneskelige forhold Lenkefangene levde, spurte da vaktene om tillatelse til å dele ut til Lenkefangene, men ble hver gang nektet og tilmed tvunget til å slå maten i grisematkoppene.

Helt uvedkommende personer (militære, sivile) fikk av vaktene tillatelse til å komme inn i gangen på Lenken for å tittle på fangene. B - - -, H - - - m/flere ble flere ganger hentet ut fra burene sine og stilt opp i gangen mens de nysgjerrige gikk forbi og forulempet dem med skjeldsord.

Ansaret for at B - - -, H - - -, R - - - m/flere ble anbragt på Lenken har politibetjentene Ingolf H., Thore J. og R. Den 11.6.45 straks før den tidligere omtalte kroppsvitasjon hørte B - - - og H - - - at rikspolitimann F. sa til H. og J.: «Nå må dere plukke ut de som skal ha spesiell behandling.» Landssvikpolitiet fra sjefen og nedover til etterforskerne og spesielt da politimenne-

ne H., M., H. og A m/flere visste alle om forholdene på Lenken og at det ble begått en grov forbrytelse mot fangene, men gjorde intet for å få slutt på forholdet.

Mishandlingene og forholdet på Lenken ble sommeren 1948 av B - - - anmeldt til Hordaland politikammer. H. og J. forlangtes tiltalt og straffet da de på eget initiativ «hadde skjerpet frihetsberøvelsens strenghet». Politimester Cappelen Dahl har gjennom insp. Jørgensen, Akershus, varslet B - - - om at «anmeldelsen er henlagt.» Ikke ett av B - - - s vitner er avhørt.

Før anbringelsen på Lenken satt B - - - på eneselle i Bg. kretsfengsel. Det var ikke mulig å få sove en eneste natt grunnet vakter som åpnet luken i døren og truet med å skyte.

Etter tilbakekomsten fra Lenken til Bg. kretsfengsel den 31.10.45 og tiden fremover til nyttår 1946 var B - - - fremdeles undergitt spesiell hard behandling i kretsfengsel.

Om nødvendig kan det skaffes over 100 vitner på at hva som foran er forklart er overensstemmende med sannheten.»

★

Vi foreslår at den norske regjering oversender klagen fra dengang til de greske myndigheter som bruksanvisning for behandling av politiske motstandere.

De etablertes - -

(Forts. fra side 4)

ten et rent utenrikspolitisk maktaspekt.

Men når myten blir tatt alvorlig, når uønskede utnytter de demokratiske rettighetene, og dermed blir et element som sitter inne med potensiell makt, da går demokratiet til motaksjon, til ren undertrykkelse selv av grupper som holder seg innenfor lovlige rammer. Derfor lot man NPD i fred inntil det fikk en viss prosent-sats av stemmene, derfor lo man av National-Zeitung inntil det plutselig ble folkelesning. Derfor går våre hjemlige ånds- evnukker til felts mot Folk og Land når det vekker interesse for langt utover den tillatte krets.

Gamle-Gorm.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskabelig samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Horst Wessel - -

(Forts. fra side 4)

inn i leiligheten, mens flere av banden holdt vakt nedenunder.

Man banket på Horst Wessels dør og da denne trodde det var hans venn Sturmführer Fiedler, ropte han: «Kom bare inn, Richard!», gikk til døren og åpnet.

I samme øyeblikk fyrte man løs mot ham. Truffet i munnen sank Horst Wessel sammen overstrømmet av blod. Da man ville hente en jødisk lege, nektet Horst, som lå der i bloddammen, dette. — Hurtigst mulig gjennomrotet morderne værelset etter våpen og navnelister.

Man innleverte ham i sykehuset ved Friedrichshain. Der håpet han under voldsomme smerter på helbredelse og med ham hele den nasjonalsosialistiske bevegelse. Da han ble noe bedre fikk hans kamerater lov til å besøke ham, de gikk forbi døren i rommet hans og hilste ham med hevet arm. Snart så det ut til at Horst Wessel skulle kunne reddes, men så inntraff en blodforgiftning og gjorde en hurtig ende på alt håp. Horst ble løst fra sine lidelser søndag 23. februar kl. 6.30.

Ingen ville tro det da meldingen om hans død gikk gjennom Tyskland. Menn og kvinner gråt ved dødsbåren til den unge helt.

Hele Tyskland trøstet moren som var så hårdt rammet av skjebnen.

1. mars, en grå, tung dag, ga det tyske Berlin den døde sturmfører det siste følge. Politiet forbød noe sørgetog, bare 10 vogner fikk følge likvognen. Selv det å dekke kisten med hakekorsfanen forbød man. Vi måtte bøye oss hvis vi ikke skulle la det komme til en stor blodsygdelse. Politiet med gummikøller i hånden ledsaget det lille begravelsefølge. Men i gatene var det svart av

mennesker som for siste gang hilste den store martyr for den nasjonalsosialistiske bevegelse.

I nærheten av kirkegården hadde de organiserte røde undermennesker innfunnet seg og hylte, skrek og lo da likfølget passerte. Da man bombarderte sørgetoget med sten og forsøkte å velte likvognen, måtte politi gripe inn. Under slike beskjæmmende, skammelige omstendigheter fant Horst Wessels siste ferd sted. Sørgefølget ble på veien til kirkegården overfalt og mishandlet flere steder.

På Nicolaikirkegården hadde der timer i forveien samlet seg tusener, slik at den måtte avsperras av politiet. SA og studentorganisasjoner dannet espalier da kisten, som var dekket med hakekorsfane og Horsts studentlue, til tonene av en sørgemarsj ble båret til graven av sturmførere.

Bak kisten gikk de pårørende og den døde Sturm. Da kisten ble senket i graven til tonene av «Ich hatt' einen Kameraden» brøt der ut en helveteslarm bak kirkegårdsmuren. Latter, piping, stener fløy over muren, og Internasjonalen ble skrålte. En pøbel som har befridd seg fra alle hemninger viker ikke engang tilbake for dødens majestet.

De to prester ved St. Nicolai, de to representanter fra Korps Normannia og Korps Alemannia fra Wien, kaptein von Pfeffer og dr. Goebbels talte ved graven. Den siste tegnet et bilde av den døde. Menn hulket og kvinner brøt sammen. Da den døde sang «Die Fahne hoch» på denne sørgelige aften bruste tungt over kirkegården, sunget av tusener av mennesker med sorg i hjertet, da gikk det som en ed over flokken, og enhver lovet at Horst Wessels sang skulle bli virkelighet. Sent på kvelden trådte fremdeles menn og kvinner

hen til graven, hilste den døde sturmfører og la ned blomster på den friske grav.

Det måtte bli tilbake en vakt for å hindre at menneskehetens utskudd forstyrret den døde ro. Som skabbete hunder måtte folk snike seg hjem om kvelden, for i de mørke gater lurte mordet.

Mangen en kamerat ble slått sønder og sammen den aften.

Ungdommen vil engang rødme av skam når den erfarer under hvilke omstendigheter en tysk martyr ble båret til graven.

(Fortsettes)

For Ungdommen -

(Forts. fra side 4.)

frihet» fikk man da en arbeidsgiver fra Hamburg tilbød seg å kjøpe en arbeidshustru for 150 000 DM.

Ulbricht-avisen «Neues Deutschland» gjorde stort nummer av denne merkelige form for forretning og skrev sarkastisk at «i kapitalistland kan man kjøpe alt — selv en annenmanns hustru».

A. T.

Svarte ...

(Forts. fra side 5)

Jeg vil slutte med litt av prinsesse Feodoras egen beretning til BILLEDBLADET: «Huset, der blev bygget efter mine egne tegninger, er ikke større, end at det maa ligge i den store sal på Nachod (hennes tidligere hjem i Øst-Tyskland) — og jeg har altid kaldt det vores «millimeterhus». Før i tiden havde vi mange tjenestefolk, men i Bückenburg lever vi på et meget beskedent plan.

Det er andre tider, men vi er lykkelige for det ny hjem, vi har fået. Vi kan lide vår lille by, det er en smuk egn, og atmosfæren her passer til vort temperament. Vi har prøvet lidt af hvert, men vi har også opdaget, at der er en umådelig styrke i det at holde sammen. Måske er modgang nødvendig, for at man kan få prøvet sig selv og sine følelser.»

Etter min mening er det det som er tingen: Å holde sammen for alle «retts»fulgte, å få frem sannheten om «befrielsen» både av Norge og Europa. Løgn og fortelser, forherligelse av tyveri, mord og annen sabotørvirksomhet, er sikkert en av årsakene til det moralske forfall som en daglig kan lese om i avisene.

Alf Magne Gleng.

Hva hendte . .

(Forts. fra side 1)

nemlig i leiren og hele fjell av døde som hadde samlet seg opp i løpet av de siste 14 dager lå rundt omkring i det fri etter at krematoriet var styrtet sammen.

En rettferdig fordeling av næringsmidler hvorunder alle fikk noe var umulig, da de forskjellige nasjonalitetsgrupper benyttet anledningen ved kommandoskiftet og begynte å samle opp forråd i egne rom, mens andre nasjonalitetsgrupper ble forsømt. På grunn av dette kom overvåkingen av matvareutdelingen etterhvert ut av kontroll.

Om aftnen 15. april begynte noen tyske soldater å skyte etter at det var kommet til uroligheter under utdeling av noen gamle poteter. Noen av fangene mistet herunder livet. Glyn Hughes erklærte så at hvis noe lignende skulle hende en gang til og tyskernes påny brukte skytevåpen, ville han for hver skutt fange stille en SS-mann mot muren. Senere ble det ikke brukt geværer fra tysk side. Den følgende natt skjøt britiske tropper flere ganger i luften for å bringe den oppbrakte mengde under kontroll igjen. Noen russiske fanger gjorde dette imidlertid lite inntrykk på, og først da en maskingeværsalve ble avfyrt over hodene på dem forholdt de seg rolige. Dagen derefter, 16. april, ble engelsmennenes styrke demonstrert. Panservogner, væpnede biler og motorsykler kretset rundt brakkene. Likevel forble det meget vanskelig, mange ganger til og med umulig, å opprettholde ro og orden.

Ti SS-vakter, som var blitt meget syke av tyfus ble innlevet i lasarettet i leir II. Den britiske lege lot dem bringe til et stort sykerom for menn, skrittet tvers gjennom rommet og erklærte at det dreiet seg om SS-vaktmannskap og gikk. Hva det ble av dem og om de overlevet er tvilsomt. I de neste to uker forsvant etterhvert de 400 tyske vaktmannskaper og de 200 SS-soldater. Det rykte holdt seg at tyskerne enten var blitt drept av de engelske tropper eller likvidert av de opphissede internerte. Videre blir berettet at når noe slik hendte ble de engelske soldater stående med ved foten gevær og se på slike hevnaakter uten å gripe inn.

Av tallrike samtaler med fanger gikk det frem at tilstanden til kort før årsskiftet 1944/45 på ingen måte var særlig dårlig. De enkelte brakker var blitt reist under gran- og furutrær, hver av disse bygninger var blitt ut-

styrt med bad, dusjer, vaskevannsfat og ovner, som imidlertid ikke fungerte lenger i mai 1945.

Jeg kunne ikke få noe tilfredsstillende svar på hvorfor så mange fanger var blitt forlagt fra Auschwitz til Belsen. Det faller vanskelig å tro på formodningen fra tallrike fanger om at det skyldtes forestillinger hos de tyske myndigheter om ikke å la dem falle i russernes hender.

Tyske leger meddelte meg at det i de siste måneder var blitt stadig vanskeligere å skaffe næringsmidler for leiren. Hver bil som beveget seg på autobanen ble med en til sikkerhet grensende sannsynlighet ødelagt av allierte bombefly. Man antok videre at grunnvannet som følge av bombeinnvirkning var blitt forgiftet av kloakkvann. Derfor fantes det ikke flytende vann lenger.

Kjøkkenene var utstyrt med 450 kilowatt og store kokeovner. Selv om jeg ikke lenger husker enkeltheter så husker jeg dog at jeg var forbauset over å finne opptegnelser hvor det fremgikk hvilke store mengder som daglig ble kokt. Etter å ha blitt kjent med disse papirer var jeg fast overbevist om at — i motsetning til den alminnelige mening — var det aldri blitt drevet noen omhyggelig planlagt utsultningspolitikk av tyskerne. Min overbevisning ble bestyrket av et forholdsvis stort antall velnærte fanger.

Hvorfor led da så mange fanger av underernæring? Den sannsynligste grunn er vel de høye syketal, hovedsakelig led folkene av tyfus eller dysentri.

Forsøker man å komme tilbunnt i de tilstander man fant i Belsen, så må man ta seg iakt for de forferdelige avsløringer av propagandahensyn. Før epidemier og hungersnød brøt ut i Belsen, tilsvarte tilstandene omtrent de i de største anstalter for nervesyke i USA og England.

Myndighetenes uansvarlighet ved å overfylle leiren, manglen på tilstrekkelige sykepleiere og sykesøstere, som hadde kunnet opprettholde et minstemål av lov og orden og en viss rettspleie og andre omstendigheter førte til grusomhetene og de leilighetsvise uhyrligheter. Jeg tror ikke at den tyske offentlighet visste mer om konsentrasjonsleirene enn engelskmennene om måten gamle mennesker inntil for kort tid siden ble behandlet på britiske kuranstalter.

Jeg mener vi må vurdere den forferdelige svikt av sivilisasjon, lov, orden og rett i Belsen, men lidenskapsløst og upartisk.

Sørgetoget, som var omgitt av politiet og som ble overfalt av kommunister gang på gang.

Kulturfronten . .

(Forts. fra side 5)

nå eksisterer det ikke lenger noen grenser. Og hvis vi ikke bøyer oss for vanviddet så må finne oss i det som vederfares oss: ned med buksene!

Det er ikke altfor ofte vi møter oppmuntrende tegn blant de «folkevalgte» i Stortinget. Men det hender! Her forleden grep representanten Leirfall ordet og protesterte mot at man anvendte Statens midler til støtte av det rene fjollerier som presenteres under navn av lyrikk. «Det holder på å utvikle seg et kunst- og kultursnobberi uten like i radikale kretser her i landet», sa Leirfall. «Det er en liten krets som ikke har noen kontakt med det norske folk, en liten krets som forlanger at vi skal godta alt. Og når de ikke lykkes i det så viser de sin ringeakt for oss ved å knappe ned buksene.»

Han ga så endel eksempler på den lyrikk som har fått statsstøtte. Her er et «dikt»:

«Men det. Men det. Det i det i.
Vet. Som vet som.
Som vet det. Vet det, vet det.
I som nå. Ikke som.
Som hvit.»

Og her er et annet «dikt»:

«Det er ikke noe i veien med ørene mine.
Det er ikke noe i veien med ørene mine.
Det er ikke noe i veien med ørene mine.»

(O. s. v. siden ned.)

DEN UTRETELIGE

rødspraglete Andreas Papan-dreou, som var for rød selv for hans far og som hans mor har tatt avstand fra, serverer «avsløringer» om styret i Hellas på løpende bånd og får beredvillig spalteplass for de løsaktige påstander i skandinaviske aviser. Det gjelder kanskje å dekke over tidligere diplomatiske fadesser? Nå sist heter det i telegrammer fra Stockholm, hvor opprøreren og oppvigleren har gitt en «pressekonferanse» at gres-

ke idrettsmenn som sitter i fengsel blir utsatt for tortur. Hensikten med denne påstand er naturligvis å hindre at idrettsmenn deltar i europamesterskapet i friidrett i Athen i august. Og hensikten helliger som bekjent midlet. Det er ellers i denne forbindelse grunn til å understreke at Andreas Papan-dreou fikk forlate Hellas med juntaens tillatelse og at det ikke ble krummet et hår på hans hode. Så hvorfor skulle andre bli torturert? Regimet har vel ingen farli-

gere motstander og likevel slapp man ham løs.

ONKEL SAM

I bladet «Österreichischer Rundfunk», Wien skriver Ephraim Kishon, som jo bør vite det: «Man kan rolig si at mellom USA og Israel består det en nesten familiær forbindelse. Enhver israeler har minst en onkel og en tante i USA. Det er minstekravet som den israelske regjering stiller til sine borgere — —».

BLANT DEMOKRATER

Det tyske nasjonaldemokratiske parti hadde leiet lokaler til sitt årsmøte av byforvaltningen i Wagener-byen Bayreuth, som så lenge solte seg i glansen av Hitlerbesøk. Så fikk imidlertid myndigheten i byen nydemokratiske tømmermenn og gikk fra leieavtalen. Partiet bragte saken for retten og denne kjente for rett at byen var forpliktet til å holde avtalen. Imidlertid fant demokratene en annen utvei. I påvente av rettens avgjørelse hadde partiet ikke innbetalt leien og i en ny retts-sak lykkedes det demokratene å få en kjennelse for at avtalen da var brutt!

AVANSEMENT

Israels sendemann i Bonn, Asher Ben Nathan, som gjorde slik drabelig innsats for å få NATIONAL-ZEITUNG forbudt, har nå høstet lønn som fortjent. Han skal etter hva det meldes bli ny israelsk sendemann i Washington.

TO TYSKE OFFISERER

Reder og Kappler sitter som kjent fremdeles som fanger i Italia. Et medlem av den tyske bundestag, CDU-representanten Bremer underskrev i den anledning en petisjon om frigivelse, men ble sterkt bebredet av sosialdemokratiske kolleger, som beskyldte ham for å ville «fange brune fisk i rørt vann». Han svarte: «Et samfunn som ikke kjenner begrepet nåde, er et umenneskelig samfunn.»

I sitt tilsvaret viste statsråd Bondevik igjen at han er mannen som jonglerer med «på den ene side og på den annen side». Jo da, ordningen med økonomisk støtte til lyrikk hadde både ifølge departementets og «Kulturrådets» syn vært overbevisende. Men — man ville følge nøye med i årene fremover!

Det var denne Bondevik som de venstreradikale til å begynne med protesterte villt mot fordi man trodde han var nasjonal. Det tør snart gå opp for noen og enhver at det å være målmann ingenlunde behøver å bety det samme som å være nasjonal.

Galskapen ruller videre på

alle felter innen kunsten. Vi har tidligere satt fingeren på den uhemmete sex-dilla som grasserer innen svensk film med «mesteren» Ingemar Bergmann som det store forbilde. De erotiske situasjoner blir stadig dristigere, men fremdeles må til filmregissørens fortrydelse det endelige klimaks skje «på lissom». Det har vært enhver svensk filmregissørs drøm at den dag må komme da inmissio penis kan skje for åpen scene.

Dagens store bombe i «moderne» filmkretser er at den italienske filmprodusent Ovidio Assonitis nå holder på å lage en film hvori det forekommer et s.k. ekte samleie mellom den svenske filmskuespillerinne Ragni Malcomson og den italienske skuespiller Franco Lante. Filmen skal hete «Sexens labyrint» og skal ifølge produsenten ha et vitenskapelig tilsnitt. Foruten det ekte samleie lover han et rikt utvalg av scener som viser fetisjisme, sadisme, masochisme, homoseksualitet, lesbisk kjærlighet og alle slags variasjoner innen kjønnslivet.

Vi tenker svenske filmregissører nå knytter nevene i bukselommene og raser over at en sølle italiener har kommet dem i forkjøpet og fratatt dem æren for å vise det første ekte samleie på film. Vi bør vel snarere skrive «æren», for her må da gåseøyne være nesten like fortjent som når vi skriver om det såkalte «retts»-oppgjør. Noen vil vel kanskje synes at fremvisningen på film av det ekte samleie for diverse millioner tilskuere formelig må sies å være moralsk, ja rene blåbær, i sammenligning med de juridiske perversiteter vi ble konfrontert med i 1945

og etterfølgende år. Det finnes ikke den kjønnslige utvikelse så grov at den endog tilnærmelsesvis kommer opp mot de juridiske utskielser og avskyligheter som herrene Solem & Co. presterer er det nok adskillige som mener. Hvis vi betrakter moderne kunst som en oppløsning av alle vedtatte normer og en hån mot anstendighet og fornuft så var i sannhet «retts»-oppgjørets utøvere moderne kunstnere par excellence på sitt felt.

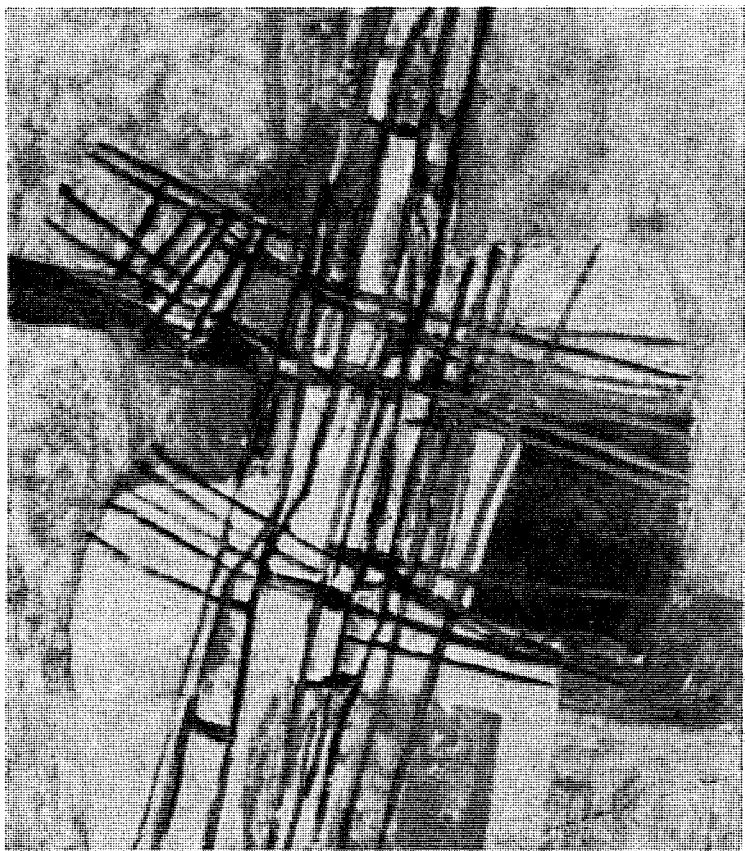
En god gammel venn av oss har slått seg ned på et avsidesliggende sted langt ute i havgabet. Han var tidligere et kjent navn innen sin genre av kunsten, men har altså nå søkt ensomheten. Som tilfellet er med de fleste ensomme mennesker blir det meget grublerier over tilværelsens hensikt og mening — eller mangel på mening. Det siste han er kommet til er at året 1969 vil bety avslutningen på alt jordeliv, og han henviser til 13. kapitel i Åpenbaringen 11.—18. vers. Også budskapet i 14. kapitel 10—12 er viktig, skriver han, og 16. kapitel viser hvordan slutten blir på det hele.

Vi smilte til å begynne med litt av dette. Men mon tro ikke noe av hvert kan hende så riv ruskende sinn-syk verden nå er blitt. Atombomben i hendene på maktgale politikere er såmen alt annet enn en garanti for fred og harmoni på jorden.

Hva ropte ikke den bekymrede biskop engang i Vår Frelsers Kirke? Det var riktig nok først og fremst damemotene som foruroliget ham:

— Kjolene blir mere og mere utringet, skjørtene blir kortere og kortere. Når skal vi få se enden?

Ja, når?

For en berikelse den moderne malerkunst er for beskueren! Hvilket skjønnhetsinntrykk den gir! Hvor oppløftet må vi ikke bli av slik genialitet!

FOLK OG LAND

Kjershovsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri